

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

Ławnik SN Arkadiusz Sopata

Protokolant inspektor sądowy Anna Tarasiuk

w sprawie **B. B.** - prokuratora Prokuratury Rejonowej w X..

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 10 grudnia 2024 r.

w przedmiocie podjęcia zawieszonego postępowania i kwestii przekazania sprawy dyscyplinarnej według właściwości rzeczowej

postanowił:

1. na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (dalej powołana jako p.p.) podjąć zawieszone postępowanie dyscyplinarne przeciwko obwinionej B. B. - prokuratorowi Prokuratury Rejonowej w X.;

2. na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 p.p. stwierdzić swoją niewłaściwość rzeczową do rozpoznania niniejszej sprawy i sprawę dyscyplinarną przeciwko B. B. - prokuratorowi Prokuratury Rejonowej w X.. przekazać Sądowi Dyscyplinarnemu przy Prokuratorze Generalnym jako właściwemu rzeczowo do jej rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postępowanie dyscyplinarne w sprawie B. B. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w X., której we wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej z dnia 14

lutego 2023 r. zarzucono popełnienie czterech czynów dyscyplinarnych z art. 137 § 1 pkt 5 p.p., zawieszone na mocy postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2023 r., sygn. akt I ZSK 7/23, należało podjąć wobec ustania powodów, dla których je zawieszono. Wszak postępowanie karne toczące się przed Sądem Rejonowym w K., w sprawie o sygn. akt II K [...] /21, przeciwko prokurator B. B. oskarżonej o popełnienie czynów wyczerpujących znamiona przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 270 § 1 k.k., a także dwa z art. 233 § 1a k.k. w zw. z art. 12 k.k. zostało prawomocnie zakończone.

Zgodnie z art. 145 § 1 pkt 1 lit. b p.p., Sąd Najwyższy w pierwszej instancji orzeka w sprawach przewinień dyscyplinarnych prokuratorów, w składzie dwóch sędziów orzekających w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej i jednego ławnika Sądu Najwyższego, w sytuacji, kiedy wyczerpują one znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub umyślnych przestępstw skarbowych, lub w sprawach, w których wniosek złożył Sąd Najwyższy, oraz w sprawach, o których mowa w art. 137 § 1 pkt 3 p.p. W pozostałych sprawach dyscyplinarnych prokuratorów, orzeka w pierwszej instancji Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym.

Jak ustalono, Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 11 maja 2023 r., w sprawie o sygn. akt [...] (k. 894-895v), B. B. uznał za winną popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w pkt 1 i 2 wyroku (czyn z pkt 1 wyroku - w okresie od kwietnia 2014 r. do 23 czerwca 2014 r. w S. i K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła M. W. i G. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 6 100 zł, za pomocą wprowadzenia G. W. w błąd co do tego, że samochód osobowy m-ki [...] nr rej. [...] stanowi wyłączną własność T. M. i że nie toczy się żadne postępowanie, którego przedmiotem jest ten pojazd oraz za pomocą wyzyskania błędu G. W. co do tego, że jest ona upoważniona przez T. M. do sprzedaży tego samochodu, jak również w ten sposób, że w dniu 23 czerwca 2014 r. w S., podrobiła podpis o treści „M.” na umowie sprzedaży ww. samochodu, datowanej na dzień 31 maja 2014 r., w treści której jako sprzedający pojazd został wskazany T. M., stwarzając tym samym pozory, że T. M. podpisał dokument i jest stroną tej umowy, a następnie tak podrobionym dokumentem posłużyła się przesyłając go pocztą G. W., celem

przedłożenia w Starostwie Powiatowym w K., tj. występek z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.; czyn z pkt 2 wyroku - w dniu 4 lipca 2014 r. w S. przedłożyła w Urzędzie Miejskim jako autentyczny i pochodzący od T. M. dokument zatytułowany: „zawiadomienie o zbyciu pojazdu”, datowany na dzień 3 lipca 2014 r., wraz z załączoną do niego kopią umowy zbycia pojazdu z dnia 31 maja 2014 r., na której uprzednio podrobiła podpis T. M., celem zgłoszenia zbycia pojazdu marki [...], na którym to dokumencie podpisała się, bliżej nieustalonego dnia, po uprzednim wypełnieniu druku dokumentu danymi T. M., w sposób sugerujący, że podpis pochodzi od osoby wskazanej w dokumencie, tj. T. M., tj. występek z art. 270 § 1 k.k.), z tym że w przypadku czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku wyeliminował kwalifikację prawną z art. 286 § 1 k.k., przyjmując że stanowi on przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. i na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec B. B. na okres dwóch lat próby w zakresie tych dwóch czynów z art. 270 § 1 k.k., przyjmując, iż polegały one na tym, że:

- w dniu 23 czerwca 2014 r. w S. w celu użycia za autentyczny, podrobiła podpis o treści „M.” na umowie sprzedaży małżonkom G. i M. W. samochodu osobowego m-ki [...] nr rej. [...] datowanej na dzień 31 maja 2014 r., którym faktycznie władała, stanowiącego wyłączną własność T. M., w treści której jako sprzedający pojazd został wskazany T. M., stwarzając tym samym pozory, że T. M. podpisał dokument i jest stroną tej umowy, a następnie tak podrobionym dokumentem posłużyła się przesyłając go pocztą G. W., celem przedłożenia w Starostwie Powiatowym w K. tj. w zakresie czynu z art. 270 § 1 k.k;

- w dniu 4 lipca 2014 r. w S. przedłożyła w Urzędzie Miejskim jako autentyczny i pochodzący od T. M. dokument zatytułowany: „zawiadomienie o zbyciu pojazdu”, datowany na dzień 3 lipca 2014 r., wraz z załączoną do niego kopią umowy zbycia pojazdu z dnia 31 maja 2014 r., na której uprzednio podrobiła podpis T. M., celem zgłoszenia zbycia pojazdu marki [...], na którym to dokumencie podpisała się, bliżej nieustalonego dnia, po uprzednim wypełnieniu druku dokumentu danymi T. M., w sposób sugerujący, że podpis pochodzi od osoby wskazanej w dokumencie, tj. T. M., tj. w zakresie czynu z art. 270 § 1 k.k.; na podstawie art. 67 § 3 k.k. i art. 39 pkt. 7 k.k. orzekł od B. B. na rzecz Funduszu

Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 4 000 zł.

B. B. uniewinnił od popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w pkt 3 i 4 wyroku tj. przestępstw z art. 233 § 1 a k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. (czyn z pkt 3 wyroku - w dniach 28 kwietnia 2016 r. i 25 sierpnia 2016 r., w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, składając zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w W. sygn. akt [...], a następnie [...], będąc uprzedzoną o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań, z obawy przed grożącą jej odpowiedzialnością karną za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.):

a) zeznała nieprawdę podając, że:

- nie mogło tak być, że mówiła G. W. o tym, że przedstawi przesłaną przez G. W. umowę sprzedaży pojazdu m-ki [...] nr rej. [...] datowaną na dzień 31 maja 2014 r., do podpisania T. M.,

- nie mówiła G. W. o tym, że T. M. podpisze ww. umowę i że w rozmowie z ww. nie było mowy o tym, kto ma przedmiotową umowę podpisać,

b) zataiła prawdę, nie zeznając, że G. W. poinformował ją w rozmowie telefonicznej m.in. o tym, że nie może zarejestrować pojazdu z uwagi na to, że organ administracyjny zakwestionował zakres przedłożonego pełnomocnictwa, i że koniecznym jest podpisanie umowy sprzedaży pojazdu osobiście przez T. M., podczas gdy w rzeczywistości G. W. poinformował B. B. o ww. okolicznościach a B. B. w odpowiedzi wskazała, że T. M. przyjedzie do niej i osobiście podpisze przedmiotową umowę sprzedaży samochodu, którą ona odeśle G. W. pocztą, tj. występpek z art. 233 § 1 a k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.; czyn z pkt 4 wyroku - w dniu 21 sierpnia 2017 r. w S., działając w krótkich odstępach czasu i realizując z góry powzięty zamiar, składając dwukrotnie zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową w X.. sygn. akt [...], będąc uprzedzoną o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego zeznania, z obawy przed grożącą jej odpowiedzialnością karną za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § k.k.:

a) zeznała nieprawdę podając, że:

- G. W. wiedział, że to B. B., a nie T. M. złożyła podpis na kolejnej umowie sprzedaży samochodu m-ki [...] nr rej. [...] datowanej na dzień 31 maja 2014 r. oraz że o złożenie przez nią podpisu na tej umowie prosił w rozmowie telefonicznej,
- że T. M. upoważnił ją do sprzedaży ww. pojazdu,

b) zataiła prawdę nie zeznając, że G. W. poinformował ją w rozmowie telefonicznej o tym, że nie może zarejestrować pojazdu z uwagi na to, że organ administracyjny zakwestionował zakres przedłożonego pełnomocnictwa i że koniecznym jest podpisanie umowy sprzedaży pojazdu osobiście przez T. M., podczas gdy w rzeczywistości G. W. poinformował B. B. o ww. okolicznościach a B. B. w odpowiedzi wskazała, że T. M. przyjedzie do niej i osobiście podpisze umowę sprzedaży samochodu, którą ona odeśle pocztą, tj. występpek z art. 233 § 1 a k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.).

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 14 marca 2024 r., sygn. akt [...], na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok w pkt I, II, IV i V i umorzył postępowanie karne wobec B. B. o czyny opisane w pkt 1 i 2 aktu oskarżenia, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k., a w pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy (por. k. 932).

Od wyżej wymienionego wyroku Sądu Okręgowego w K. kasację na niekorzyść B. B. złożył prokurator.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2024 r., sygn. akt I KK 260/24, oddalił kasację prokuratora jako oczywiście bezzasadną (k. 859).

Zatem obwiniona prokurator B. B. została prawomocnie uniewinniona od popełnienia czynów zarzuconych jej w pkt 3 i 4 aktu oskarżenia, tj. czyny zakwalifikowane z art. 233 § 1 a k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. Natomiast w zakresie czynów zarzuconych w pkt 1 i 2 aktu oskarżenia, tj. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 270 § 1 k.k. – postępowanie karne na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. prawomocnie umorzono.

Powołane wyżej wyroki Sądu Rejonowego w K. i Sądu Okręgowego w K. kończące prawomocnie postępowanie karne wobec prokurator B. B., mają istotne znaczenie dla wskazania właściwego sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji w jej sprawie dyscyplinarnej. Przypomnieć bowiem trzeba, że co do zasady, jeśli czyn stanowiący przewinienie dyscyplinarne, jednocześnie wyczerpuje znamiona umyślnego przestępstwa, to sąd dyscyplinarny związany jest w zakresie tego ustalenia prawomocnym wyrokiem skazującym sądu powszechnego. Takiego charakteru nie mają wyroki uniewinniające ani decyzje procesowe o umorzeniu postępowania karnego. W przypadku wydania prawomocnego wyroku skazującego, samodzielność jurysdykcyjna sądu dyscyplinarnego w zakresie własnych ustaleń ograniczona zostaje do tych części stanu faktycznego, które wykraczają poza znamiona konkretnego czynu. Obecnie zatem nie jest możliwe przyjęcie, że przewinienia dyscyplinarne zarzucane obwinionej B. B. - prokuratorowi Prokuratury Rejonowej w X., opisane w pkt I – III wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego z dnia 14 lutego 2023 r., sygn. akt [...], wyczerpują jednocześnie znamiona przestępstw. W tej sytuacji wyeliminowana zostaje podstawa prawna do rozpoznania tej sprawy dyscyplinarnej w pierwszej instancji przez Sąd Najwyższy.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

[M. T.]

[a.ł]